

лакоми. Не работятъ, а само плюскатъ, а азъ нѣма що да ямъ. Колкото ми дадатъ за тѣхъ ще се съглася. Кажете на нѣкой вашъ приятель. Може да ги намѣри нѣкждѣ. Знаете, че много ще спечели, защото всѣка записана душа струва по 1200 лева.

— Такъвъ човѣкъ нѣма да се намѣри, каза търговецътъ Чичиковъ. По тѣхъ има много разноси.

— Ами вие, колко бихте дали, запита ухилено Плюшкинъ, и ржцѣтъ му затрепераха като живакъ.

— Бихъ далъ по 60 стотинки за една душа.

— Паритъ въ брой ли давате?

— Да, ей сега ще ви броя паритъ.

— Ама господине, азъ съмъ сиромасъ, баремъ да бѣхте платили по единъ левъ на душа.

— Многоуважаеми, отговори Чичиковъ. Виждамъ, че сте почетенъ, милостивъ, добъръ и бѣденъ човѣкъ! За това ще ви платя не по единъ, ами по 1200 лева за една душа.

— О, Господи Боже! Така е! Бога ми, истина е! Азъ тегля отъ добрината си. Ти си, господине, ангелъ спасителъ.

Плюшкинъ не можа да разбере подигравката на Чичиковъ и се зарадва като дѣте, че търговецътъ ще му плати скжпо за умрѣлитъ и избѣгали селяни-роби.

— Ала, виждате ли, рече Чичиковъ. Азъ веднага разбрахъ, какъвъ човѣкъ сте, та защо да не ви дамъ по 1200 лева за душа, само че . . . нѣмамъ толкова много пари. Жално е това нѣщо, ама нѣма какво да се прави. Поради туй заповѣдайте да ви придамъ още по десетъ стотинки, та всѣка душа да стане по 70 стотинки.

— Е, господине, като нѣмате, воля ваша, ама баремъ още по петъ стотинки отгорѣ притурете.